

Čtrnácté století je pro české dějiny dobou, kdy výrazně nabývají na intenzitě a významu styky se západoevropskými zeměmi, zvláště pak s francouzským královstvím. Toto směřování můžeme v menší míře pozorovat již v předchozím období, kdy se za vlády posledních Přemyslovců viditelně pozvedla prestiž českého krále a jeho království. Bezprostředním podnětem takto výrazného sblížení obou odlišných oblastí se však stal až nástup lucemburské dynastie na český trůn. Díky Janu Lucemburskému tak tradičně těsné styky lucemburských hrabat s francouzskými králi přenesly i do českých zemí. Jan Lucemburský byl také jediným z lucemburských králů, jehož k francouzským suverénům přes drobné výhrady pojil opravdu blízký vztah, který se v případě Filipa VI. snad dá označit i za blízké přátelství. K tomuto postoji Jana předurčovala jak profrancouzská orientace jeho rodiny, tak i dlouhá výchova na pařížském dvoře. On sám později přispěl k posílení vzájemných vazeb svou dynastickou sňatkovou politikou a především trvalým spojenectvím s francouzským králem. Toto spojenectví se stalo jakýmsi pevným bodem jeho velkorysé evropské politiky a také v důsledku jeho tragického vyústění v bitvě u Kresčaku získal král Jan trvalé místo v povědomí široké veřejnosti nejen v Čechách a ve Francii.

Vztah Janova syna Karla k francouzskému králi byl již mnohem ambivalentnější. Za otcova života se jeho politickému kursu v tomto směru ještě podřídil, volba římským panovníkem mu však pokračování takto těsného spojenectví prakticky znemožnila. Ostatně Karel IV., jehož mocenská základna byla mnohanásobně větší než ta, kterou ovládal jeho otec, o to ani příliš nestál. Přes blízké příbuzenství s francouzskými králi byl tak vztah monarchů obou zemí charakterizován spíše neustálým mocenským napětím. Karlův nevlastní bratr Václav zdědil po otci lucemburské hrabství a v manželství vyženil bohaté vévodství brabantké.